

[Justitsministeren]

justitsministeriet inden den 1. januar 1980 modtager underretning om slagtingerne.

Begrundelsen for tilladelsen skal findes i ønsket om at give muhamedanske gæstearbejdere mulighed for at få kød af dyr, der er slagtet i overensstemmelse med deres religion.

Denne begrundelse hviler således på samme hensyn, som i 1954 førte til, at man i bekendtgørelsen om slagting af husdyr gav mulighed for slagting efter jødisk ritus.

Jeg kan tilføje, at det veterinære sundhedsråd ikke har noget at indvende imod disse slagtinger.

Som nævnt er tilladelsen givet foreløbig indtil den 1. januar 1980, og så må vi se på sagen til den tid.

Alfred Hansen (DR):

Jeg siger tak for ministerens fyldige svar og bekræftelse af, at den omtalte tilladelse er givet. Jeg vil yderligere spørge ministeren, om det er rigtigt opfattet, at justitsministeriet har taget et overordnet hensyn til fremmedarbejdernes religiøse opfattelser fremfor en hensyntagen til dyrene.

Jeg har opfattelsen af, at når man i sin tid indførte en regel om bedøvelse af dyr, der skulle slagtes, var det ud fra en hensyntagen til dyrene, og jeg føler, at man med den tilladelse, ministeren her har givet – om end i begrænset omfang – undergraver dansk lovgivning.

Jeg vil spørge ministeren, om ministeren vil anse det for sandsynligt, at ministeren også efter udløbet af denne dispensationsperiode vil forlænge en sådan dispensation; ministeren har jo allerede sagt, at så må vi se på, hvordan det ser ud til den tid. Jeg vil bare spørge, om der er andre inden for kongerigets grænser, der har fået tilsvarende tilladelser, eller om Odense i den forbindelse er et særtilfælde.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Hr. Alfred Hansen begyndte med at spørge mig, om det var rigtigt, at justitsministeriet havde taget et overordnet hensyn til fremmedarbejdernes religiøse opfattelse på bekostning af – sådan må jeg nærmest forstå det – hensyn til dyrenes beskyttelse. Jeg synes, det er en forkert måde at stille spørgsmålet op på, idet jeg understregede, at det

veterinære sundhedsråd ikke havde noget imod disse slagtinger. Jeg nævnedes også i mit første svar, at man allerede i 1954 gav mulighed for slagting efter jødisk ritus, og i slagteteknisk henseende skulle der ingen forskel være mellem jødisk og islamisk ritus. Forskellen beror alene på de rituelle handlinger, der skal foregå i forbindelse med slagtingen.

Jeg mener altså, at man her har taget et rimeligt og et rigtigt hensyn til en befolkningsgruppes religiøse opfattelse parallelt med det, man gjorde i 1954.

Der spørges, om der er andre, der har fået en sådan tilladelse. Ikke mig bekendt. Vi har sat det som en betingelse, at det foregår på Odense offentlige Slagtehus. Det er beskrevet, at halsen på dyret skal skæres over med et skarpt redskab, medens dyret fastholdes på bænken af to voksne personer, at slagting til eksportformål ikke finder sted, og at vi ønsker inden den 1. januar 1980 at modtage indberetning om slagtingerne. Hvad der så skal ske til den tid, vil jeg ikke på nuværende tidspunkt tage stilling til, men vi har altså principielt ud fra lignende hensyn som i 1954 givet denne tilladelse.

Alfred Hansen (DR):

Jeg vil først og fremmest takke for de yderligere svar, som ministeren har givet mig på mit spørgsmål, og så lige spørge, om ikke ministeren mener, at der på længere sigt kan være noget demoraliserende i, at man dispenserer fra den slags lovgivning, som der her er tale om, om ikke der kan være noget undergravende i dette forhold over for dansk lovgivning, og om ikke man skulle kunne forvente, at alle, der ønsker at bosætte sig i Danmark, følger dansk lov og ret. Jeg ved ikke, om ministeren har gjort sig de samme overvejelser som jeg, men jeg vil da spørge ministeren, om hun ikke, når hun nu har tilkendegivet denne meget venlige stemning over for dispensationer, konkret burde meddele, at alle udlændinge med en religiøs opfattelse, der gør det ønskeligt for dem at få lov til at benytte disse specielle slagtemetoder, simpelt hen kan gøre det uden dispensation. Det ville da være en konsekvent holdning, som ministeren kunne give udtryk for ved en sådan meddelelse.